

Itt a francia baloldal legújabb ellensége: Louis de Funes!

2019 március 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ez Funes hatalmas b?ne, mutatjuk!

Ha nincs közös múlt, ha nincsenek közös emlékek, értékek, sok mindent könnyebb elfogadtatni az emberekkel.

Maga az ügy el?ször jelentéktelennek, mi több, érdektelennek t?nik. Egy francia m?vészeti folyóiratban megjelenik

valami egy több évtizede meghalt színész?!. Azaz megjelenik egy baromság. Ez a kiindulópont. Ez még ugye nemhogy egy másik országban, de szinte ott, Franciaországban sem lenne érdekes. A probléma ott kezdődik, hogy erről kis túlzással társadalmi vita indul, tévémsorban is foglalkoznak vele, országos napilapban is elmélkednek a felvetésről. Érdemben foglalkoznak egy ilyen írással. Pro és kontra. És a probléma ott folytatódik, hogy teljesen nyilvánvaló: a macroni világból következik, hogy így elmélkednek egy egész ország (*írjuk nyugodtan, egy egész nemzet*) által szeretett színészről.

A francia Filmmúzeum (*vagy Filmintézet, talán így pontosabb fordítanunk*) jövőre Louis de Funes filmjeit fogja vetíteni nagyjából egy hónapig, vagyis úgynevezett retrospektív sorozatot tartanak. Nem nagy hír, mondhatni, természetes. A Transfuge nevű baloldali kulturális újságnak viszont nem az. Felháborodott cikkben tiltakoztak ez ellen. Gondolatmenetük lényege, hogy a populárisnak nevezett kultúrának semmi keresnivalója nincs a francia mozi szentélyében. A Louis de Funes-re való emlékezés – ez szó szerinti idézet – rossz érzést és nyugtalanságot kelt bennük. Azaz a Louis de Funes-re emlékezés nyugtalanít valakit Franciaországban vagy a világban. Ez elég beteges gondolatmenet. Szerintük a színész semmi eredetit nem adott a világnak, a figurája pedig egy régóta ismert francia típus, ami már elötte is létezett, ráadásul nem is szimpatikus: úgy látják, hogy egy átlagos francia, aki mindig dühös, fő jellemvonása a gyávasága és egyébként még önálló akarata sincs. A végén felteszik azt a kérdést: ezek után majd Chuck Norrisra is emlékezni fog a Filmintézet?

Az első gondolatunk ilyenkor, hogy idióta sznobok, nem kell velük foglalkozni. Annak idején a Cahiers du Cinéma sem csak Truffaut (*aki amúgy a Louis de Funes-filmek rajongója volt...*) vagy Godard írt, hanem ostoba emberek is, miért ne lehetne valaki egyszeren csak buta? De azért egy kulturális magazinban nem lehetnek olyan tanulatlan emberek, hogy rossz színésznek gondolják Louis de Funes-t. Meg igazából nincs is olyan sznob film- vagy színházrajongó, aki ne tudná (*féleg Franciaországban*), hogy Louis de Funes nagy művész volt.

Ezen jussunk is gyorsan túl. Valere Novarina – az egyik legnagyobb francia színházrendező (*feltehetően az egész világ egyik legnagyobb rendezője*), amellet író és nyelvfilozófus is. Őt Franciaországban a bal- és a jobboldalon egyaránt istenítik, teljes joggal. Ha valaki, ő aztán semmiféle kompromisszumot nem köt a szórakoztatás felé. Vidnyánszky Attila barátja egyébként, rendezett annak idején Debrecenben (*előadásukat többször játszották a párizsi Odeonban is, hihetetlen sikerrel*), és egyik párizsi darabját elhozta a Nemzeti Színházba is. Közel három óra volt, szünet nélkül, nem könnyen befogadható darab, előadás közben – ez tagadhatatlan – nem mindig egyszer figyelni, de utána napokig az előadáson gondolkodik az ember és pontosan tudja: remekművet látott. Valere Novarina. Van egy gyönyörű esszéje ennek a bölcs színházi embernek Louis de Funes-ről. Így ír róla: „Louis de Funes olyan csodálatos színész volt, akit hihetetlen erővel áldott meg a természet. Minden határt képes volt átlépni. Amit a közönség várt tőle, annak a tiszteresét adta. Erejével tökéletesen gazdálkodott. (...) Két egészen szélsőséges érzelmkitörés között játéka páratlanul egyszerű, tiszta volt. Engem egy másik óriási színészre emlékeztetett: Helene Weigelre”. Azaz a legkérelmezhetlenebbül maximalista, az üresen szórakoztató művészetet kíméletlenül elutasító zseni, Valere Novarina így ír Louis de Funes-ről. És a huszadik század egyik elismerten legnagyobb színpadi színészéhez, Bertolt Brecht feleségéhez hasonlítja.

Tehát még kifinomult (*vagy túlfinomult*) körökben sem divatos Louis de Funes-t szidni. Hiszen ő színpadi színész is volt, halála előtt egy-két évvel egy Anouilh-tragédiában játszott, egyik utolsó filmje egy Moliere-adaptáció, azaz a leghülyébb elitista tökfél sem gondolhatja, hogy a sarki romkocsmában (van Párizsban is bőven) elismerően bólogatnak, hogy most aztán jól elküldted a francba a vén ripacsot (mármost a rég halott zsenit). Na de ha egy átlagos sznob is lehülyézi azt, aki nem tartja nagy színésznek Louis de Funes-t, akkor meg mi értelme a tiltakozásnak?

Louis de Funes-nek van egy bűne, amit sok baloldali esztétaszeregség mind a mai napig nem tud neki megbocsátani. Louis de Funes ugyanis konzervatív ember volt. És egy döntő pillanatban erről beszélt is, ami a baloldal uralta francia filmes világban elítélendőnek számított. Az 1981-es elnökválasztás két fordulójában között, amikor a jobboldali elnök, Giscard d'Estaing és a trónkövetelő szocialista Mitterrand harcolt egymással, a nagy színész megszólalt. Giscard d'Estaing mellett. Ezt még annak ellenére sem tudták sokan elfelejteni neki, hogy végül Mitterrand nyert és alakított – a francia történelemben először, de messze nem utoljára – a kommunistákkal szövetségben kormányt. A Louis de Funes-t szidó cikk utolsó mondatához térjünk csak vissza! Ugyanis az nyilván nem véletlen, hogyha egy szerintük nevetségesen rossz színészt kell mondani, aki végképp méltatlan arra, hogy a filmtudomány figyelembe vegye, az éppen Chuck Norris – egy közismerten jobboldali mozisztár. Mondhatták volna Dolph Lundgren, Jean Claude Van Damme-ot, Jackie Chan és annyi mást, akinek nem ismerjük a politikai hovatartozását vagy esetleg éppen hogy deklaráltan baloldali. És mily véletlen, hogy számukra éppen Chuck Norris a legvállalhatatlanabb akcióhős!

De Louis de Funes-nek van egy még nagyobb b?ne. Dehogy a gyáva, dehogy az akarat nélküli francia ember jelképe. Nem. ? az esend?, jó és rossz tulajdonságokkal kitüntetett és megvert francia ember, aki ragaszkodik országa hagyományaihoz, olykor vagy éppen gyakran vannak nagyon rossz tulajdonságai is, de ezek javíthatók, hiszen a lelke mélyén egy hazáját és múltját szereti? francia. És mert ilyen, ezért jobbik énje szinte mindig felülkerekedik. Még egyszer: szereti a hazáját, szereti a múltját.

De kell Macron Franciaországának egy ilyen ember? ? ma Franciaország h?se?

Hiszen Louis de Funes minden francia embert a múltjára, gyerekkorára, szülei gyerekkorára, a szül?ket az ? szülei gyerekkorára emlékezteti. Louis de Funes minden francia ember közös múltja. Minden francia ember tud egy idézetet egyik filmjéb?l, minden francia ember ült a szerelmével egy olyan moziban, ahol Louis de Funes-filmet játszottak, ült a televízió el?tt a családjával, amikor A nagy kiruccanás vagy a Jákob rabbi kalandjai ment, minden francia ember mesélt a kisfiának Fantomasról vagy a saint-tropez-i csend?rr?l.

Akinek van személyes múltja, és ez a múlt kapcsolódik a nagyszülei, a házastársa, a szomszédja, a városa, az országa múltjához, azt nehezebb meggy?zni arról, hogy amiben addig hitt, az nem olyan fontos. Nem kell annyira franciának lenni – mondja a valójában igazi hit nélküli elnök, az egykori bukott szocialista miniszter Emmanuel Macron. A bevándorlóktól majd szerez új szavazatokat, ezek a régi franciák meg csak-csak rájönnek, hogy hülyeségekben hittek. Ahogy Macron mondta nyár végén a koppenhágai egyetem diákjainak: maguk els?sorban európaiak, csak azután dánok.

Egy ilyen szánalmas gyalázkodás nem a semmib?l születik: hanem egy közhangulatból, az ország egyik részének a hangulatából, ami éppen a macroni világból eredeztethet?. A macroni világ abszurd kísérletéb?l. Megpróbálni elfelejtetni szép lassan a franciákkal, hogy franciák.

A következ? két hónapban persze sokasodni fognak az ilyen írások, az ilyen tévém?sorok Franciaországban és nyilván Belgiumban, Hollandiában meg a skandináv országokban is. S?t utána is, ha május 26-án nem értetik meg velük az emberek, a választók: a múltjuk, a közös emlékeik nem kitörölhet?k. Hogy azt szeretnék, ezek az emlékek, ezek az értékek maradjanak meg.

Hogy azt szeretnék, hogyha mondjuk éppen filmr?l van szó, akkor a gyerekük is meséljen majd az ? gyerekének a nagy francia színészt?l, Louis de Funes-r?l.

Gábor László | Az Origo f?szerkeszt?je

www.888.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>.

illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
